دریچه

پس از حذف بیش از ۷۰ اثر دیزنی پلاس
هشدار نولان درباره ناپدید شدن فیلم‌ها

همدلی| کریستوفر نولان در مورد خطر ناپدید شدن فیلم‌هایی که فقط در سرویس‌های استریم در حال پخش هستند، هشدار داد.به نقل از هالیوود ریپورتر، کریستوفر نولان در یک مصاحبه جدید به این نگرانی پرداخته است که پروژه‌های فیلمسازان در صورتی که از پلتفرم‌های استریم حذف شوند و برای دیدن از طریق رسانه‌های فیزیکی در دسترس نباشند، ممکن است ناپدید شوند.کارگردان «اوپنهایمر» در گفت‌وگویی با واشینگتن پست که جمعه به صورت آنلاین منتشر شد، درباره اکران خانگی آینده فیلمش صحبت کرد. نولان تصریح کرد نظری که در نمایش اخیر «اوپنهایمر» در مورد اهمیت اکران خانگی برای جلوگیری از سرقت فیلم توسط «سرویس پخش شیطانی» انجام داد، فقط یک شوخی بود اما او خطر بالقوه را متوجه فیلم‌هایی می‌داند که فقط در سرویس‌های استریم‌ها وجود دارند.نولان به این نشریه گفت: این روزها این خطر وجود دارد که اگر فیلمی فقط در نسخه استریم وجود داشته باشد، حذف شود. یعنی آنها می‌آیند و می‌روند - مثل نسخه‌های پخش فیلم‌ها، بنابراین فیلم‌های من اگر در HBO یا هر جای دیگری پخش شوند، می‌آیند و می‌روند اما نسخه ویدیوی خانگی چیزی است که همیشه می‌تواند وجود داشته باشد و مردم همیشه می‌توانند به آن دسترسی داشته باشند. از دهه ۱۹۸۰، به‌عنوان فیلمساز این موضوع را بدیهی می‌دانستم و اکنون باید مطمئن شویم که اگر نه حتما به صورت رسانه‌های فیزیکی، اما راهی برای ادامه این اتفاق وجود داشته باشد.نولان در توضیح گفت که از تغییر نحوه تجربه مردم از فیلم‌ها دلسرد نمی‌شود و باور دارد که فرهنگ فیلم با نوآوری‌های جدید رشد می‌کند اما همچنین معتقد است دسترسی به کار یک سازنده چیزی است که باید از آن محافظت شود.او ادامه داد: خطری که من در مورد فیلم یک فیلمساز می‌بینم این است که یک روز از سرویس استریم ناپدید می‌شود و ممکن است دیگر در دسترس نباشد یا برای مدت طولانی برنگردد. نمی‌گویم این یک توطئه عمدی است اما باید با توافق نامه‌های خاص، اصلاح شود و من بسیار مطمئن هستم که خواهد شد.موضوع ناپدید شدن دایمی عناوین از سرویس‌های استریم در ماه‌های اخیر به موضوعی جدی بدل شده است. اوایل امسال دیزنی پس از حذف بیش از ۷۰ عنوان از محصولات دیزنی پلاس و هولو توانست، ۱.۵ میلیارد دلار از مالیاتش کم کند. در همین حال برادران وارنر دیسکاوری قراردادهایی برای مجوز در کانال‌های رایگان و پشتیبانی شده تبلیغاتی را برای برنامه‌های قبلی خود امضا کرده که توسط جاناتان نولان برادر نولان شکل گرفته است.

اعتراض تهیه‌کننده «فسیل» به توقف اکران فیلمش
ترمز سینما را نکشید!

همدلی| سیدابراهیم عامریان تهیه‌کننده فیلم سینمایی «فسیل» به کارگردانی کریم امینی که با فروش بالغبر ۲۸۵ میلیارد تومان عنوان دومین فیلم پرمخاطب تاریخ سینمای ایران را از آن خود کرده است، در قالب یادداشتی، نسبت به «جوسازی علیه سینمای کمدی و تخریب آن» اعتراض کرد. در متن این یادداشت آمده است:«در سیستم اکران جهانی، وقتی فیلمی بر پرده می‌رود و مورد استقبال واقع می‌شود، اکران مستمر باقی می‌ماند. هیچ کجای دنیا فیلمی را که باعث رونق سینما شده است، با فروش ماهیانه ۱۵ میلیارد تومان از روی پرده سینما حذف نمی‌کنند.عدم تداوم اکران «فسیل» در حالی است که سینمای ایران طعم هفت میلیون مخاطب برای یک فیلم را طی چهل سال نچشیده بود و در صورتی که ۹ ماه پیش هیچ فیلمی جرات اکران در عید نوروز را به دلیل وقایع حاکم بر کشور نداشت، «فسیل» برای اکران پا پیش گذاشت و همه معادلات را بر هم زد و علاوه بر روشن کردن چراغ سینماها باعث شد سینماداران عزیز به اذعان خودشان، کل بدهی‌های دوران ورشکستگی کرونا را صاف کنند. همانند فیلم «دینامیت» که در دوران کرونا آمد و با جذب مخاطبان توانست فضای آسیب دیده ناشی از پاندمی را التیام ببخشد. حال خوب سینمای ایران و مخاطبان آن امروز به لطف درایت و مدیریت هوشمندانه سازمان سینمایی کاملا مشهود است. فروش شگفت‌انگیز «فسیل» و رضایت مردم بعد از دیدن این اثر سینمایی باعث شده بر فروش قابل توجه فیلم سینمایی «هتل» نیز تاثیر مستقیم داشته باشد. حال باید ببینیم چه تفکری در پشت پرده باعث شده که بخواهند پرده سینما را تاریک کنند و ترمز رونق سینمای ایران را بکشند.»

به مناسبت روز جهانی کودک
چه بلایی سر موسیقی کودکان آمده است؟

همدلی| بچگی شما چه موسیقی‌ای دارد؟ وقتی به کودکی‌تان فکر می‌کنید، چه صدایی در سرتان می‌پیچد؟ آواز کپل «شهر موش‌ها»؟ سنتورنوازی تیتراژ پایانی «بچه‌های کوه آلپ»؟ یا خانه مادربزرگی که هزار تا قصه داشت؟ شاید هم جوان‌ترید و «آهویی دارم خوشگله» و «لب خندون و در قندون» موسیقی کودکی شما باشد. دیروز روز جهانی کودک بود و اکنون زمان مناسبی برای مرور کودکی است. در گوشه و کنار حافظه صوتی ما تعدادی آوا و نوای آشنا برای همیشه نقش بسته که شاید هیچ‌گاه یادمان نرود. می‌گویند، موسیقی بخشی جدایی ناپذیر از زندگی است و حتی پیش از تولد در زندگی ما جریان دارد. به طور کلی ممکن است هر کدام از ما طی زندگی خود آنقدر اثر موسیقی گوش کنیم یا بشنویم که حسابش از دستمان خارج شود ولی در میان همه این آهنگ‌ها شاید تنها تعداد محدودی از آنها برای ما حسی نوستالژیک داشته باشند.با این حال هر چند تعداد هم که آهنگ نوستالژیک در ذهن ما نقش بسته باشد، اما همخوانی دانش‌آموزان شهر موش‌ها، صدای کلاه قرمزی و آقای مجری، تصور چهره خندان عمو پورنگ حین شنیدن «کی از همه قشنگ‌تره» و تیتراژ «زی زی گولو» حال و هوایی دیگر دارد. آهنگ‌هایی که در کودکی گوش کرده‌ایم، حسی متفاوت‌تر را برایمان تداعی می‌کند؛ حسی مملو از شوق و اشتیاق کودکی که با علاقه‌ای وصف نشدنی پای برنامه مورد علاقه خود می‌نشستیم و همراه با ترانه‌ای که خوانده می‌شد می‌خواندیم.

ساخت موسیقی کودک در ایران به گونه‌ای شده است که حتی اگر از بچه‌های دهه ۸۰ و ۹۰ هم بخواهید که آهنگ‌های کودکانه مورد علاقه خود را نام ببرند، به آهنگ‌های برنامه‌هایی مانند «خونه مادربزرگه»، «کلاه قرمزی»، «مدرسه موش‌ها» و نهایتا به کارهای عمو پورنگ ... اشاره می‌کنند؛ البته که تکرار برنامه‌های آن زمان برای کودکان امروز در این امر بی‌تأثیر نیست.

با این حال فراموش نشود که ساخت آن آثار موسیقی ماندگار برای کودکان توسط هنرمندان مطرحی هم صورت می‌گرفت، هنرمندانی مانند بهرام دهقانیار که موسیقی آثار ماندگاری مانند «زیر گنبد کبود»، «خونه مادربزرگه»، «الو من جوجوام» را ساخته است و یا آهنگسازی مانند حمیدرضا علیقلی که ساخت موسیقی آثار دیگری مانند «شهر موش‌ها»، «کلاه قرمزی و پسرخاله»، «کلاه قرمزی و سروناز» و ... ساخته و حتی مجید انتظامی که موسیقی پایانی سریال «بچه‌های کوه آلپ» را به زیبایی ساخته است.

البته بعدتر هم برای کودکان دهه هفتادی همچنان برنامه‌های متنوعی از تلویزیون پخش می‌شد که در بین آنها آهنگ‌های و ترانه‌های ماندگاری هم به گوش می‌رسید؛ کارهایی مانند «لب خندون و در قندون» از عمو پورنگ یا «آهویی دارم خوشگله» که هنوز هم در یاد و خاطر کودکان آن نسل باقی است.

چه بر سر موسیقی کودک آمد؟

زمانی در دهه های ۶۰ و ۷۰ برنامه‌های کودک تلویزیون با بهره‌گیری از مجرب‌ترین سرمایه‌های فرهنگ و هنر، در زمره بهترین‌ها بودند؛ به نحوی که حتی بسیاری از بزرگترها را هم پای گیرنده‌ها می‌نشاندند. اما با پایان دهه ۷۰ ، کمتر شاهد ساخت برنامه‌های جذاب و مفید برای کودکان بودیم؛ به گونه‌ای که کودکان دهه های ۸۰ و ۹۰ بیشتر از طریق فیلم‌ها و برنامه‌هایی سرگرم و آموزش داده می‌شدند که از کشورهای دیگر خریداری شده بودند. امروزه خیلی کمتر اتفاق می‌افتد که موسیقی یک برنامه در حوزه کودک آن‌قدر جذاب باشد که کودکان تا سال‌ها آن ملودی و ترانه را به خاطر بسپارند.حال اگر بخواهیم درباره علت این امر بگوییم، می‌توانیم به صحبت‌های بهرام دهقانیار در گفت‌وگو با ایسنا اشاره کنیم که گفته بود: «افزایش تعداد کانال‌های تلویزیونی، کمبود بودجه، نداشتن شناخت کافی تهیه کنندگان از کار کودک و اینکه سازندگان برنامه‌ها با آهنگسازهایی همکاری می‌کنند که دستمزد کمتری دریافت کرده و تجربه و حتی انگیزه لازم برای تولید آثار کودک را ندارند، از جمله دلایل افت موسیقی برنامه‌های کودک است.»

در حقیقت به عقیده او «زمانی که تعداد کانال‌های تلویزیون و ساعات پخش افزایش یافت، مسوولان شبکه‌های تلویزیونی مجبور شدند که برنامه‌های شبکه‌ها را به طریقی پر کنند؛ به همین دلیل ناخودآگاه سطح کیفی آثار تنزل پیدا کرد. از طرفی گاهی به دلیل کمبود بودجه، تهیه کنندگان مجبور هستند با هزینه پایین از افرادی که تجربه کمتری دارند و یا در جست و جوی کار هستند، دعوت به همکاری کنند؛ زیرا طبیعتا افراد حرفه‌ای دستمزد بالاتری می‌گیرند. امروزه تعداد چشمگیری از آهنگسازانی هستند که برای حوزه کودک موسیقی می‌سازند اما تحصیلاتی در حوزه موسیقی ندارند، علاقه‌ای به آهنگسازی در ژانر کودک ندارند، مهارت لازم و تجربه کافی در این حوزه ندارند، تجربه شنیداری موسیقی خوب آنها پایین است و خوراک ذهنی بسیاری از آنها موسیقی‌های دست چندمی است که از خارج از ایران می‌شنوند و اکنون می‌خواهند همان را در قالب ایرانی و ترانه‌های کودک ارائه دهند.»

کودکان را دست کم می‌گیرند!

و اما مهدی آذرسینا نوازنده و آهنگساز درباره علت ساخته نشدن آثار موسیقایی قابل قبول برای کودکان، قبلا در مصاحبه‌ای به ایسنا گفته بود: «گاهی افرادی که برای کودکان موسیقی می‌سازند، گمان می‌کنند که چون مخاطبان آنها کودک هستند، نیازی نیست که موسیقی جدی، دقیق و سطح بالا و ماندگار بسازند. در نتیجه با دست کم گرفتن مخاطبان خود، کار را خراب می‌کنند. اگرچه که آهنگسازان موسیقی کودک باید همه‌ی جوانب کار را در نظر بگیرند؛ به این صورت که اول آهنگساز باشند چون ساخت موسیقی در هر زمینه‌ای چه برای کودک و چه برای بزرگسال کار هر کسی نیست. همچنین آهنگسازی که برای بچه ها موسیقی می نویسد، لازم است تعلیم دیده و تحصیلکرده و متخصص باشد.»

چرا حضور موسیقی در زندگی کودکان مهم است؟

شاید اصلا این سوال برای ما پیش بیاید که علت اهمیت موسیقی در زندگی کودکان چیست؟ که در پاسخ به آن می‌توان گفت که پیش از هر چیزی والدین می‌توانند با یادگیری اینکه موسیقی چگونه می‌تواند بر رشد کودک تأثیر بگذارد، مهارت‌های اجتماعی آنها را بهبود ببخشند.

مطالعه‌ای در سال ۲۰۱۶ در موسسه مغز و خلاقیت دانشگاه کالیفرنیای جنوبی نشان داد که تجربیات موسیقی در دوران کودکی می‌تواند رشد مغز را به‌ویژه در زمینه‌های اکتساب زبان و مهارت‌های خواندن تسریع کند. همچنین یادگیری نواختن یک ساز می‌تواند یادگیری ریاضی را بهبود بخشد.

اما موفقیت تحصیلی تنها مزیت آموزش موسیقی نیست. موسیقی کلیه زمینه‌های رشد کودک و مهارت‌های آمادگی مدرسه را از جمله سواد فکری، اجتماعی-عاطفی، حرکتی، زبانی شکوفا می‌کند. موسیقی به بدن و ذهن کمک می‌کند تا با هم کار کنند. قرار دادن کودکان در معرض موسیقی در مراحل اولیه رشد به آنها کمک می‌کند تا صداها و معانی کلمات را یاد بگیرند. رقصیدن با موسیقی به کودکان کمک می‌کند تا مهارت‌های حرکتی خود را بسازند و در عین حال به آن‌ها اجازه می‌دهد تا برای به تصویر کشیدن ویژگی‌های درونی خود تمرین کنند. برای کودکان و بزرگسالان، موسیقی به تقویت مهارت‌های حافظه کمک می‌کند.

یک نوزاد قبل از اینکه حتی به دنیا بیاید در حال گوش دادن و یادگیری است و لالایی خواندن برای نوزاد، از اولین راه‌هایی است که می‌توانید با هم پیوند برقرار کنید. درحقیقت، تحقیقات نشان می‌دهد که آواز خواندن توجه نوزاد را مؤثرتر از گفتار جلب می‌کند. صدای بلندتر، لحن گرمتر و اشعار آشنا مطمئناً کودک را آرام می‌کند و احساس امنیت و حمایت را تقویت می‌کند.

علاوه بر اینکه موسیقی باعث تقویت روابط صمیمانه در زندگی کودک می‌شود، همچنین نقش مهمی در پرورش جامعه ای فراگیر در کلاس‌های درس در تمام سنین ایفا می‌کند. موسیقی از فرهنگ‌های مختلف سازها، زبان‌ها، سبک‌ها و شیوه‌های مختلف را برجسته می‌کند و راهی قدرتمند برای کودکان با پیشینه‌های مختلف برای ارتباط با خانواده‌ها و جوامع خود و دوستانشان است.

کودکان از طریق لالایی‌ها و قافیه‌های موسیقی فرصت کافی دارند تا آهنگ‌ها را به زبان بیاورند و به آرامی موسیقی و صداهایی را که در اطراف خود می‌شنوند به عنوان وسیله‌ای برای درک دنیای اطراف یاد بگیرند و تقلید کنند.

با افزایش سن، در معرض آهنگ‌ها و قافیه‌های بیشتری قرار می‌گیرند که دایره لغات آنها را گسترش می‌دهد و به آنها یاد می‌دهد از کلمات خود بهتر استفاده کنند. آهنگ‌های پرطرفدار به آنها کمک می‌کند تا کلمات جدید را حفظ کنند و الگوهای زبانی دشوارتر را راحت‌تر تلفظ کنند. همچنین، قرار گرفتن بیشتر در معرض موسیقی جدید به آن‌ها کمک می‌کند پیش از ورود به دبستان انعطاف و درک بهتری داشته باشند.

گوش دادن به موسیقی نواحی مختلف مغز را هنگام پردازش صدا به کار می‌اندازد، عناصر مختلف مانند ملودی و ریتم را تجزیه می‌کند و همه آنها را برای یک تجربه موسیقی یکپارچه در کنار هم قرار می‌دهد. همانطور که کودک شما شروع به نواختن موسیقی می‌کند، نواحی مختلف مغز، به ویژه قشر بینایی، شنوایی و حرکتی نیز دخیل می‌شوند. این افزایش عملکرد شناختی ممکن است به فعالیت‌های دیگر در زندگی آنها ختم شود. موسیقی به رشد کلی مغز کمک می‌کند و مسیرهایی را در مغز ایجاد می‌کند که عملکرد شناختی کودک را بهبود می‌بخشد.

با نمایش ۸ فیلم قدیمی اسطوره بازیگری هند تجلیل می‌شود
پخش فیلم‌های آمیتاب باچان جوان در جشنواره ۳ قاره نانت فرانسه

همدلی| هشت فیلم قدیمی از اسطوره بازیگری سینمای هند، آمیتاب باچان و یک مستند درباره او در جشنواره ۳ قاره نانت فرانسه به نمایش درمی‌آید.

به نقل از ورایتی، «آمیتاب باچان، بیگ B برای همیشه» عنوان بخشی از جشنواره ۳ قاره نانت است که به تجلیل از آمیتاب باچان اختصاص پیدا کرده است. جنبه‌های مختلفی از آثار این بازیگر از جمله شخصیت او به عنوان «جوان خشمگین» که نویسندگان سلیم خان و جاوید اختر خالق آن بودند و همچنین شخصیت‌های اکشن، درام، عاشق و کمدی وی در این مجموعه به نمایش گذاشته می‌شود. این مجموعه شامل شماری از بهترین فیلم‌های سینمای هندی زبان از جمله «شولای»، «دیوار»، «دون»، «کابهی کبی» و «عمار اکبر آنتونی» از کارگردان‌هایی مانند یاش چوپرا، رامش سیپی، مانموهان دسای و هریشیکش موکرجی که هر یک اسطوره‌های سینمای هند هستند، می‌شود.

این برنامه توسط بنیاد میراث فیلم که یک سازمان غیرانتفاعی است و توسط فیلمساز شیوندرا سینگ دانگرپور تاسیس شده ارایه می‌شود.

آمیتاب باچان با تحسین ابتکار بنیاد میراث فیلم برای بازگرداندن فیلم‌های کلاسیک هندی به صفحه نمایش، گفت: بسیار خوشحالم که می‌شنوم آنها منتخبی از فیلم‌های اولیه مرا در یکی از قدیمی‌ترین و معتبرترین جشنواره‌های فیلم یعنی جشنواره ۳ قاره نانت که به ویژه بر سینمای آفریقا، آمریکا، آسیا و لاتین تمرکز دارد، ارایه می‌کنند. بسیاری از این فیلم‌ها برای من این امکان را فراهم کردند تا بتوانم طیف متنوعی از شخصیت‌ها را روی پرده بیاورم و از طریق آنها با برخی از مهم‌ترین فیلم‌سازان آن زمان از جمله هریشیکش موکرجی، مانموهان دسای، یاش چوپرا و رامش سیپی کار کنم. امیدوارم تماشاگران جشنواره از این فیلم‌ها که با گذشت نیم قرن همچنان تماشاگران را شاد می‌کنند، لذت ببرند. از آنجا که شخصاً در آنجا حضور نخواهم داشت، خوشحالم دخترم شوتا در نانت خواهد بود تا به عنوان نماینده من در جشنواره حضور داشته باشد.

شوتا باچان هم از این موقعیت ویژه که برای اولین بار به نمایندگی از پدرش در یک پلتفرم بین‌المللی حضور خواهد داشت، ابراز خوشوقتی کرد. وی گفت: من موفقیت خارق‌العاده «باچان بازگشت به آغاز» را دیدم؛ برنامه‌ای که سال پیش برای جشن گرفتن هشتادمین سالگرد تولد پدرم در مقیاس وسیع برگزار شد. بسیاری از ما در خانواده حتی برای اولین بار بود که فیلم های او را روی پرده بزرگ تماشا می‌کردیم و غرق آن‌ها شدیم.

دانگرپور هم با توصیف باچان به عنوان بازیگری که یک پدیده جهانی و قهرمانی خستگی ناپذیر برای حفظ فیلم است، گفت: وقتی سال گذشته در سراسر کشور مروری بر فیلم‌های او را انجام دادیم، سینماها شلوغ شد و تماشاگران دیوانه شدند.

ژروم بارون، مدیر هنری فستیوال سه قاره هم از آمیتاب باچان به عنوان تجسم زنده و نمادین پیوند بین گذشته و حال سینمای محبوب هندی یاد کرد و گفت او در طول ۵۰ سال روی پرده بازیگری بی‌نظیری بوده که هیچ بازیگر دیگری از جمله در تاریخ سینمای اروپا تاکنون مانند او نبوده است.

او گفت: می‌خواهیم با این برنامه برای اولین بار در فرانسه به آمیتاب باچان با نمایش ۹ فیلم ادای احترام کنیم که یکی از آن‌ها نمایش مستند شگفت‌انگیز سدریک دوپیر در مورد او به عنوان یک «سوپراستار واقعی» برای اولین بار خواهد بود.

آمیتاب باچان به زودی و در ۱۲ ژانویه ۲۰۲۴ با فیلم «کالکی ۲۸۹۸AD» در کنار دیپکا پادوکون و پرابهاس در سینماها دیده می‌شود. فیلم‌های منتخب از آمیتاب باچان در این برنامه عبارتند از:

«ابهیمن» (غرور) به کارگردانی هریشیکش موکرجی (۱۹۷۳)، «شولای» (شعله) به کارگردانی رامش سیپی (۱۹۷۵)، «دیوار» به کارگردانی یاش چوپرا (۱۹۷۵)، «کابی کابی» (گاهی اوقات) - به کارگردانی یاش چوپرا (۱۹۷۶)، «آمر اکبر آنتونی» به کارگردانی مانموهان دسایی (۱۹۷۷)، «تریشول» (نیزه سه‌شاخه) به کارگردانی یاش چوپرا (۱۹۷۸)، «دان» به کارگردانی چاندرا باروت (۱۹۷۸) و «کالا پاتار» (سنگ سیاه) به کارگردانی یاش چوپرا (۱۹۷۹) جشنواره ۳ قاره از ۲۴ نوامبر تا ۳ دسامبر (۳ تا ۱۲ آذر) در نانت فرانسه برگزار می‌شود.

رویداد

عباس عظیمی؛ مدیرعامل موسسه هنرمندان پیشکسوت به همدلی خبر داد
نیاوران میزبان آثار ۲۰۰ هنرمند پیشکسوت شد

همدلی| دومین نمایشگاه بزرگ آثار هنرهای تجسمی و سنتی در فرهنگسرای نیاوران تا ۴ آذر ۱۴۰۲ پذیرای علاقمندان خواهد بود. در این نمایشگاه بیش از ۲۰۰ اثر هنری فاخر از ۱۱۰ هنرمند پیشکسوت به نمایش گذاشته شده و علاقه‌مندان می‌توانند به صورت رایگان از آثار این رویداد دیدن کنند. در ادامه نام استادانی که در دومین نمایشگاه بزرگ هنرهای تجسمی و سنتی حضور دارند (به ترتیب حروف الفبا) آمده است:

شمس‌الدین ابوالوفا حسینی، قربانعلی اجلی، صادق احمدی، مجتبی احمدخان، عباس اخوین، حجت‌الله اسدی، مهپاره اکبری، بیاض امیرعطایی، بهراد امین سلماسی، رسول اولیازاده، سیدجواد آشفته، محسن آقانباتی، رضا بانگیز، افشین بختیا، رضا بدرالسما، بیژن بیژنی، محمدعلی پایدار، احمد پوررفیع عربان، احمد پیله‌چی، ملک منصور تاج‌بخش، محمدعلی جدیدالاسلام، سعید جعفری بروجردی، امیرعلی جوادیان، ناصر جواهرپور، کاظم چلیپا، محمد حبیبی، اکرم‌السادات حسینی، ابراهیم حقیقی، الهه خاتمی، مهدی خاویان قدیانی، کیخسرو خروش، جعفر خواجه شیرانی، محمد دائم کار، عطاالله ذینوری، رجبعلی راعی، غلامرضا راهپیما، حسین رحیم خانی، رجبعلی راعی، جلیل رسولی، داود رواسانی، خسرو روشن، غلامرضا زمردی، مسعود زنده‌روح کرمانی، سید حمید ساسانی، اکبر ساعتچی، صفر سامی، محمد سلحشور، امین سلطان‌خواه، شریفه سنایی، عشرت سیروس، غلامحسین شادی زرنق، کمال‌الدین شاهرخ، ذبیح‌الله شهبازی، طاهر شیخ الحکما، مریم شیخ مهدی، قباد شیوا، عمران صادق‌زاده، داود صادق‌سا، سعید صادقی، امیرصادق تهرانی، مظفر طاهری، محمد طریقتی، مهدی طوسی، محبوب عارفی، احمد عبداللهی‌نیا، بهمن عبدی، مهدی عتیقی، عبدالحمید عدالت، کامران عدل، محمدحسین عطارچیان، مهدی عطریان، خسرو عمارلویی، جواد علیزاده، جاسم غضبانپور، محمود فرهمند، مهدی فروزنده شهرکی، علی‌اصغر فریدنیا، اسماعیل فضل‌فرهادی، امیراحمد فلسفی، علی قلم‌سیاه، کیومرث قورچیان، یدالله کابلی خوانساری، علی کاوه، زهرا کوشایی‌فر، محمد گلریزخاتمی، اردشیر مجردتاکستانی، عصمت مجیدی، حسین محجوبی، عباس مستوفی‌الممالکی، علی مقارن عسگرینی، هراچ مگردومیان، عباس ملکی، مهدی منعم، محمد موحدیان عطار، ساسان مویدی، کمال میرطبیبی، ملیح ناصری، احمد ناطقی، محمد نگینی، منوچهر نوح سرشت، غلامحسین نوری، محسن نوری نجفی، اکبر نیکان‌پور، اسماعیل نیکبخت زاویه، ابراهیم نباتی، ابوالفضل همتی آهوئی، مرتضی وفائی و زنده‌یادان مهرزمان فخارمنفرد، مهین افشانپور، لئون کوهن، اسماعیل نظری، کامبیز درمبخش، سیاوش کسرایی.

با حضور تعدادی از هنرمندان
«آتش» رونمایی شد

همدلی| مراسم رونمایی از آلبوم موسیقی «آتش» به نوازندگی سه‌تار ابوسعید مرضایی و نوازندگی تمبک فربد یدالهی با حضور نیما جوان ناشر اثر و تعدادی دیگر از هنرمندان و مخاطبان برگزار شد.

جواد مجابی، اسماعیل مرضایی، مجید صفری، جمال الدین منبری، محمد هاشم احمدوند، رضا دربندی، مهدی غلامی، سجاد پورقناد، یمین غفاری، حسین چراغی، مهرداد حلمی، قدرت‌الله عاقلی، مهبد مکی از جمله مهمانانی بودند که در مراسم رونمایی از آلبوم «آتش» حضور داشتند.اجرای زنده بخش‌هایی از آلبوم «آتش» توسط ابوسعید مرضایی و فربد یداللهی و سخنرانی این ۲ هنرمند درباره جزییات پروژه، سخنرانی سجاد پورقناد درباره استانداردسازی موسیقایی آلبوم‌ها، سخنرانی مهبد مکی درباره محتوای فرهنگی پروژه «آتش» از دیگر بخش‌های این برنامه موسیقایی بود. آلبوم موسیقی «آتش» مشتمل بر ۱۵ قطعه موسیقایی به نام‌های «ایوار»، «آتش بر مهر»، «آتش افشان»، «آتش جان»، «شب»، «آتش و باد»، «آتش و باران»، «آتش و اشک»، «شبگیر»، «پگاه»، «پیام»، «شعله»، «بامداد» و «بدرود باید رفت» است که در ژانر موسیقی بی‌کلام تقدیم شنوندگان موسیقی ایرانی شده است.میرعلیرضا میرعلی‌نقی پژوهشگر موسیقی ایرانی درباره این آلبوم نوشته است:

«با این آلبوم، چهارگانه ابوسعید مرضایی، کامل می‌شود: منظومه‌ای کاملا موسیقایی و سرشار از شاعرانگی که با نگاه به چهار عنصر اصلی طبیعت (خاک، آب، باد و آتش) ساخته و اجرا شده است.

حافظه موسیقی معاصر ایران، از این نوع نگاه و برخورد، نمونه‌های زیادی را ارایه نکرده است. سایه سنگین تغزل از یک‌سو و استیلای عرفان از سوی دیگر و البته هر ۲ با تکیه بر ادب منظوم در حوزه زبان کلاسیک فارسی با همه غنایی که همراه آورده اند، سپهر پرواز و تخیل هنرمند ایرانی را نیز بسی محدود کرده‌اند. تا جایی که از بازنمایی ناب‌ترین احساسات انسانی مربوط به طبیعت و زندگی بازمانده‌ایم و در قرن خورشیدی گذشته برای جبران مافات، ناگزیر، دست به دامن فرهنگ‌های غیر موروثی شده‌ایم.